

A zase prší

16:00

*horké sprchy
jízda autem
když si Perla vytahuje punčošky
smažení vajíček na rozžhaveném sádle
tortillas – kukuřičné, pšeničné ne!
Steve McQueen*

Lalo ho přišel vyzvednout.

„Zase v suchu,“ promluvil Velký Anděl. „Jako ze škatulky.“ Se svým chlapcem mluvil anglicky. Cítil se báječně. Zastrčil si pod sebe svoji malou knížečku. Věřil, že tu bestii přemůže. „Žiju.“

„To je slovo do pranice.“

Lalo se vysvlékl z uniformy. Že ho škrtí, by nikomu nepřiznal. Věděl, že ve svém nejlepším obleku vypadá skvěle. Jiný ani neměl. To Velký Anděl s ním kdysi zašel do obchodáku a vybral mu tam tmavomodrý oblek s křídově bílým proužkem, bílou košili a kaštanovou vázanku. A černé polobotky k tomu.

Minnie s Perlou a Malým Andělem, který na ně čekal na parkovišti, šli už dopředu. *Ještě jeden den*, uvědomoval

si Velký Anděl, zatímco s ním Lalo drkotal přes štěrkovou pěšinku na hřbitovní trávník. Poslední den a pak hurá. Pachanga.

„Opatrně, synku.“

„Neboj, taťko.“

„Ne abys mě vyklopil.“

„To by byla prča, co?“

„Copak nemáš žádnou úctu?“

„Naopak! Staré vojně jenom respekt!“

„Staré vojně. Nechtěls, doufám, říct ‚starému paprikovi‘?“

„Zase sršíš vtipem, taťko!“

„To jsem celý já. Pohni kostrou.“

Proč taťka k čertu tolik pospíchá? Lalovi přišlo, že by si měl zobnout uklidňovák, a to fofrem. *Kam se chceš honit?* Kdyby se ke hrobu trmácel on, ploužil by se jako mátoha, zapálil by si nějaký ten joint, hodil se do klidu a no stress. Což taky ostatně dělal, protože všichni okolo peláší kam? K džuzně v zemi. *Muy suave*, kámo – nebuď hin, uber plyn.

Svědilo ho levé předloktí. Ale jak. Čerstvá kérka: podobizna otce na vrcholu sil, s knírkem ve stylu staré mexické školy. Taťka 4ever, hlásal nápis. V San Ysidru za ni vypláznul 260 babek. Nejradši by se poškrábal, ale nechtěl si zakrvácet nový ohoz.

Z kluků zůstal Lalo poslední. Ostatní si smrt už vzala. Jeden byl dokonce přímo tady – v blízkosti místa babiččina věčného odpočinku. Když na to pomyslel, chtělo se mu brečet. *Krucinál, Braulio*, posteskl si v duchu. Krev zůstala na chodníku několik dní a hnědla. Bylo to jako mrtvé jezero. S kamarády u něho stáli, nevěřičně hleděli, brečeli a přísahali odplatu. Jakmile tratoliště vyschlo na pudink, sneslo se na ně hejno much.

Jak to, že nikoho nenapadlo to svinstvo umýt? Mouchy – jak on je nesnášel. Irák byl těmi podělanými potvořeními doslova prošpikovaný. Ovšem tam se krev vpíjela rovnou do hlíny. Žádná louže se dlouho neohřála. Vpila se do prachu a štěrků. Člověku se to odehrávalo před očima, jako když mizí stín. Ale smrad, ten nezmizel nikdy.

Zavrtěl hlavou.

Když pudink zaschl, vyrojily se nad ním vosy, pohazovaly řítkami a ohlodávaly jeho ztvrdlou krustu. Braulia. Spojoval si to s bojem. Jizva na noze ho páčila jako čert. Napadlo ho, jestli se někde daleko pořád ještě vpíjejí do země krůpěje jeho vlastní krve, anebo jestli je už vyhrabal a slízl nějaký pes.

A pokud šlo o druhého brácha, o nejstaršího bratra, ten se vypařil jako pára nad hrncem a nikdy ho ani nenavštívil. Yndio. *Jak chceš, tvoje minus. Culero.*

Tlačil tátu dál před sebou. „Jsem dobrý syn, taťko,“ prohodil.

Velký Anděl se za sebe natáhl, co mohl. Lalo si s ním slabě plácnul. Prsty mu sjel po dlani.

„Děkuju, mijo,“ špitl taťka.

Velký Anděl zasedl s Bohem k jednacímu stolu: *Do přej mi ještě jedny narozeniny a nebudeš se stačit divit. Na tenhle den nikdo nezapomene. Do konce věků se na něj bude vzpomínat, Bože. Zázraky jsou přece tvoje parketa, ne? Taký občas nějaký svedu. Ještě jeden den. Pro tebe brnkačka. Věřím ti, Bože. Ty to dáš.*

Mysl mu planula rozmanitými krásami. Západy slunce nad La Pazem. Stíny v ruinách mexické katedrály poté, co z nich kopáči vyházeli mrtvolky holubů a kupy hnoje. Neproniknutelným šerem v úžlabině manželčiných stěn. Vzpomínkou na velrybu, již spatřil tenkrát uprostřed Cortézova moře, jak se noří z hlubin a v suknicí roztržštěné mořské vody splývá s hladinou, jako by její neuchopitelně hřmotné tělo nadnášel samotný vzduch, zatímco pod jejím vybouleným břichem proplouvají hejna

létajících rybek tak drobných a bílých jako papoušci, jež vzápětí mizí ve zpěněné vodě.

Obrátil oči vzhůru. Pršet ještě nepřestalo. Perla děš nesnášela, zato Velký Anděl ihned poznal, kdy se mu před očima zjevuje znamení. Zrod nového života. Život po životě. Pozvedl obočí k Pánu.

Malý Anděl přidržel vepředu nad Perlou deštník. Při chůzi po mokré trávě se o něj opírala. Velkého Anděla ale neošálil. Dobře věděl, že bratrovi nebyla jeho žena nikdy lhostejná. Komu by taky byla? Napadlo ho, jestli se snad tehdy na tom tequilovém dýchánku nemohli... Ne. Takhle nesmí přemýšlet. Nebylo by pošetil, propadnout žárlivosti zrovna teď?

Perla a Malý Anděl se stáčeli – kam jinam než – k Brauliovu hrobu. Sama tam nikdy nedorazila. Podle očekávání se začala hroutit. Ani jednou za celých deset let ten trávník nepřešla. Malý Anděl ji podepíral a napůl vláčel ke správnému pohřebišti. Její tlumené nářky se ztrácely v prostoru. Na Velkého Anděla však působily jako noční běs. Odvrátil pohled, zaostřil na okolní vjemy – náhrobní kameny, sochy, stromy, kapky deště –, aby se vzápětí otočil zpátky k ženě a nejmladšímu bratrovi.

Scvrkla se. Podobně jako on. Oba teď vypadali jako trpaslíci. V černých šatech a s šálou u krku vypadala jeho Flaca žalostně. Její hnědá kůže však na kráse pranic neztratila – to jenom matce se vždycky jevila hnědá až příliš. Mamá América dávala přednost světlejším odstínům. On ani Perla neměli nouzi o skvrny, jizvy, znaménka či vrásky. Nohy jí časem zžilnatěly a u kolen se lehce rozestoupily, i tak ale Velký Anděl dobře věděl, že z nich byl v jejich nejlepších letech Malý Anděl dočista na větvi. A jeho druhý bratr jakbysmet. O otci nemluvě. Přese všechno ale zůstala jeho. A on by na ní nic neměnil.

Když byli mladí, musela ho učit kam s jazykem, ale jakmile už byl v obraze, trefil vždy do černého.

„Vyhrál jsem,“ vyjekl.